

Ceva mai important decât viața veșnică

Vineri, 26 octombrie 2007

Gili Cârstea

Atunci când ne-a oferit mărgăritarul din Matei 6:31-33 – „căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” – Domnul Hristos a clădit această idee pe pasajul lui Isaia din capitolul 51. Lucrurile strălucitoare ale acestei lumi, pe care „neamurile” le caută, nu trebuie să atragă pe urmașii lui Hristos. Motivele pentru care trebuie să fie așa sunt sobre, serioase, pline de responsabilitate:

„la aminte spre Mine, deci, poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, neamul Meu! Căci din Mine va ieși Legea, și voi pune Legea Mea lumină popoarelor. Neprihănirea Mea este aproape, mântuirea Mea se va arăta, și brațele Mele vor judeca popoarele; ostroavele vor nădăjdi în Mine, și se vor încrede în brațul Meu. Ridicați ochii spre cer, și priviți în jos pe pământ! Căci cerurile vor pieri ca un fum, pământul se va preface în zdrențe ca o haină, și locuitorii lui vor muri ca niște muște; dar mântuirea Mea va dăinui în veci, și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit. Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de ocara oamenilor, și nu tremura de ocările lor. Căci îi va mânca molia ca pe o haină, și-i va roade viermele cum roade lâna; dar neprihănirea Mea va dăinui în veci, și mântuirea Mea se va întinde din veac în veac” (Isa 51:4-8).

Acestea sunt încurajări splendide pentru un popor care este chemat să trăiască într-o epocă în care fărădelegea a ajuns o artă, reușind să se infiltreze în cele mai onorabile eforturi ale inteligenței umane de a crea o lume mai bună.

Sunt încurajări splendide pentru oamenii îngrijorați de valul de violență care crește amețitor, iar omenirea pare incapabilă să găsească soluții pentru stăvilirea lui. Chiar și cei mai naivi dintre noi au ajuns să înțeleagă neputința autorităților în fața amenințărilor noi și variate care ne confruntă.

Sunt încurajări splendide mai ales pentru noi, cei care ne-am pus încrederea în neprihănirea lui Hristos. Am luat în serios chemarea Mântuitorului, să căutăm „mai întâi” împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui (Mat 6:33). În timp ce societatea din jurul nostru – și chiar biserica – pare obsedată de nevoile de bază ale vieții („Ce vom mânca?” „Ce vom bea?” „Cu ce ne vom îmbrăca?”), cărora le acordă cea mai mare parte din timpul lor, noi suntem tot mai fascinați de frumusețea neprihănirii lui Hristos așezată în trup omenesc.

Suntem tot mai dornici să experimentăm minunile unei vieți în care cele două naturi, umană și divină, vor fi unite pentru totdeauna.

Ce fior plăcut ne încălzește inima să auzim cum ne numește Domnul nostru „voi, care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă legea Mea.” Cerul a așteptat cu speranță și bucurie să apară în sfârșit un popor care să caute „mai întâi” neprihănirea lui Hristos, oameni în a căror inimă să poată fi scrisă Legea.

Despre noi, cei însetați după neprihănirea lui Hristos, scria Maleahi: „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. 'Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește'” (Mal 3:16-17).

Pentru o astfel de categorie „va răsări soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile lui.” Noul legământ se va dovedi infinit mai mult decât iertare prin sângele lui Hristos. Planul de mântuire necesită un act de vindecare, de reparare a templului sufletului, astfel ca Duhul Sfânt să poată fi instalat în locul sfânt, ca să putem trăi în neprihănirea în care a trăit Hristos și să avem credința Lui.

Doar copiii se încălzesc la umbra medierii, bucuroși că sunt acoperiți de sângele ispășirii. Pe ei nu-i stimulează „cuvântul despre neprihănire,” și nu-i motivează perspectiva unui Dumnezeu venit în trup. Nu par încântați de realizarea majoră a Noului Legământ, deși râvnesc permanent la beneficiile ce decurg din împlinirea lui.

Cei care cunosc neprihănirea lui Hristos, și o văd „în legătură cu legea,” nu sunt preocupați de avantajele neprihănirii, de sub-produsele ei, oricât ar fi ele de glorioase. Nici chiar oferta amețitoare din Apocalips 3:21 – un loc pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei – nu este suficient de puternică spre a le abate atenția de la principiul fundamental al libertății și fericirii pe care trebuie să se bazeze orice societate, și care este mai important chiar decât viața lor veșnică. Legea desăvârșită a libertății, demonstrată în viața lui Hristos și care a declanșat odată marea controversă, este atât de importantă încât ofertele minunilor cerești pălesc în fața ei.

Doar un astfel de popor va reuși, în vremea sfârșitului, să învețe pe mulți „să umble în neprihănire” fără să spere, în secret, că vor primi odată recompensa supremă, aceea de a „străluci ca stelele în veac și în veci de veci” (Dan 12:3). Împlinirea legământului cel veșnic cu acei „mai mulți frați” ai lui Isus este, pentru ei, mai importantă chiar decât viața veșnică.

Ei au privilegiul de a gusta de pe acum delicia viitorului lor statut, acela de a fi servitori ai servitorilor unui Dumnezeu prietenos, delicat și sensibil, fără să aștepte ceva în schimb.